

Хмельницьке обласне відділення Національного
олімпійського комітету України

Хмельницька обласна універсальна
наукова бібліотека імені Миколи Островського

Серія «**Видатні особистості
Хмельниччини**»

Олімпійські призери:
Хмельницька область

До 75-річчя Хмельницької області

Інформаційно-довідковий посібник

Хмельницький
2012

ББК 91.9:75 + 75.4 (4УКР-4ХМЕ) 965 Д
О-54

Олімпійські призери: Хмельницька область: довід.-інформ. вид. / Хмельниц. обл. відділення НОК України; Хмельниц. ОУНБ ім. М. Островського. – Хмельницький, 2012. – 56 с.

Друкується за спільним рішенням Хмельницького обласного відділення НОК України та Хмельницької ОУНБ ім. М. Островського від 11.12.2012 р.

Дане видання має на меті ознайомити читацьку аудиторію з призерами Олімпійських, Паралімпійських, Юнацьких олімпійських ігор та Європейських юнацьких олімпійських фестивалів, які народилися, представляли Хмельниччину в різні роки, на вказаних найпрестижніших міжнародних спортивних форумах, або навчались в навчальних закладах області.

Викладена вперше в посібнику інформація – результат тривалої наукової роботи з боку хмельничанина Віктора Флентіна, найкращого спортивного журналіста 2011 року за версією Національного олімпійського комітету, та співробітників Центру регіональної інформації Хмельницької ОУНБ ім. М. Островського. На документальній основі та в ході безпосереднього спілкування з багатьма фахівцями спорту, в тому числі із самими олімпійцями, зібрані біографічні дані та найвагоміші досягнення 30 видатних спортсменів краю.

Призначений для фахівців галузі фізичного виховання, спорту та освіти, широкого загалу читачів, дітей та молоді, які цікавляться історією і сьогоденням олімпійського руху на Хмельниччині.

Присвячується 40-річчю здобуття земляками перших олімпійських медалей та Року спорту і здорового способу життя.

Укладач: *Грицишина О. О.*

Флентін В. В.

Редактори: *Синиця Н.М., Маковська В. В.*

Відповідальний за випуск: *Флентін В.В.*

Передмова

Олімпійський рух – це грандіозне явище, що об'єднує народи усіх континентів, а Олімпійські ігри сучасності, які ведуть свій відлік з 1896 року, перетворилися в істинно епохальні заходи, до участі в яких залучаються спортсмени більше 200 країн. За ходом і результатами ігор стежить значна частина населення всієї земної кулі. Нині, під егідою Міжнародного олімпійського комітету з найпопулярніших в світі видів спорту, проводяться також зимові Олімпійські ігри, літні та зимові Паралімпійські ігри, Дефлімпійські, а з 2010 року започатковані ще й літні та зимові Юнацькі Олімпійські ігри.

У 1952 році спортсмени України у складі збірної команди Радянського Союзу вперше прийняли участь в Олімпійських іграх.

Основними завданнями, створеного 22 грудня 1990 року, Національного олімпійського комітету України є забезпечення участі в Олімпійських іграх, розширення міжнародного співробітництва, популяризація масового спорту і здорового способу, фізичне і духовне збагачення людей.

З цією метою НОК України співпрацює з державними, громадськими та іншими організаціями. На засадах незалежності та доброї волі НОК об'єднує понад 40 федерацій з олімпійських видів спорту і має також 27 відділень в усіх регіонах України, в т. ч. і в Хмельницькій області. Паралімпійцями і дефлімпійцями займається Національний комітет спорту інвалідів.

Традиційно, починаючи з 1993 року, юнаки і дівчата з України беруть участь в літніх і зимових Європейських олімпійських юнацьких фестивалях, що проводяться за підтримки Європейських олімпійських комітетів.

Україна є спортивною державою, про що свідчать її високі місця в неофіційному командному заліку на вказаних олімпійських форумах, і в першу чергу, у літніх дисциплінах.

Національна олімпійська збірна стабільно входить до першої двадцятки країн на Олімпійських іграх та двічі поспіль ставала четвертою (2008, і 2012 р.) на Паралімпіадах, здобуваючи чимало нагород.

Олімпійська медаль для більшості атлетів світу є головною метою і найвищим досягненням їхньої спортивної кар'єри.

Уродженці краю почали брати участь в Іграх з Олімпіади – 1964, а перші нагороди здобули в 1972 році у Мюнхені.

На сьогодні в області культивується біля 30 олімпійських видів спорту. Найбільш успішно представники Хмельниччини виступають на міжнародній арені у фехтуванні, важкій та легкій атлетиці, вільній боротьбі, дзюдо. Вагомих здобутків досягли наші паралімпійці у футболі та плаванні. Нам є чим пишатися, адже перші золоті нагороди для України на офіційних міжнародних змаганнях (чемпіонати Європи, світу, Олімпіади) виграли хмельницькі борчині та шаблістки з Нетішина.

Ордени всіх трьох ступенів «За заслуги» прикрасили груди двох паралімпійців-футболістів. А ведуть їх до звершень такі місцеві тренери зі світовим визнанням, як: Валерій Штурбабін, Михайло Мацьоха, Олександр Петров, Василь Коробчук, Віталій Яремчук та інші.

Хмельниччина пишається своїми олімпійцями, котрі внесли значний внесок в розвиток спорту не тільки на теренах області, але й в Україні.

За останні три роки за ініціативи самих олімпійців, ХОВ НОК України, разом із зацікавленими федераціями та за підтримки місцевих державних спортивних організацій, спонсорів, із залученням спортсменів з багатьох регіонів України та зарубіжжя, започатковані і проводяться на честь ушанованих спортсменів змагання з таких видів спорту: легкоатлетичного кросу та легкоатлетичних метань, фехтування на шаблях, веслування на байдарках та каное, гандболу серед різних вікових груп населення.

Саме на таких турнірах є можливість поспілкуватись із своїми кумирами, відчутти олімпійський дух й олімпійські цінності.

Дане видання має на меті ознайомити читацьку аудиторію з призерами Олімпійських ігор – уродженцями краю, а також тими, хто, життєво, в різні роки був пов'язаний з Хмельниччиною.

Матеріал розміщений в хронологічній послідовності, в межах року – за алфавітом. Бібліографія подається у прямій хронології. Для більшої поінформованості користувачів, подається бібліографія про розвиток олімпійського руху на Поділлі. Видання доповнює покажчик персоналій. Відбір матеріалів завершено у листопаді 2012 р.

XX □□□□□□□□□□ □□□□ 1972 □.

Мюнхен (Німеччина) з 26 серпня по 10 вересня

Бондарчук Анатолій Павлович

(31. 05. 1940 р., м. Старокостянтинів, Хмельницька область) – легкоатлет.

Освіта вища – закінчив (1962 р.) факультет фізвиховання Кам'янець-Подільського педінституту, доктор педагогічних наук (1987 р.), рекордсмен світу з метання молота (1969-1971 рр.): 1-й – 74,68 м, 2-й 75,48 м, особистий рекорд – 77,42 м.

До занять легкою атлетикою долучився під час навчання в Старокостянтинівській СШ № 6, виступав в багатоборствах і метаннях (ядро, диск). Продовжував вдосконалюватись в інституті в цих видах, встановлював рекорди області в метаннях диска, досягнувши найкращого результату в 50,88 м.

Метанням молота зайнявся в Рівному куди був направлений на роботу, потім перебрався до Києва.

Виступав (1968-76 рр.) за ФСТ «Колос», збірну команду України та СРСР, учасник двох Олімпіад в якості спортсмена. Брав участь в 55-ти міжнародних турнірах, у 42-х ставав переможцем. Визнаний найкращим легкоатлетом України (1969 р.) та Радянського Союзу (1970 р.).

Старший тренер (1976-89 рр.) збірної команди Радянського Союзу з метання молота.

Працював на кафедрі легкої атлетики Київського державного інституту фізичної культури (1982-91 рр.), з 1992 року – тренером за кордоном (в країнах Близького Сходу та в Канаді). Нині проживає в Канаді.

Автор праць з питань тренувального процесу в легкоатлетичних метаннях, засновник нового напрямку підготовки металників молота.

Підготував дворазового Олімпійського чемпіона Юрія Седих, призера Олімпійських ігор та світу Юрія Тамма.

З 2010 року в м. Кам'янці-Подільському проводиться відкритий чемпіонат Хмельницької області з легкоатлетичних

метань на честь олімпійських чемпіонів 1972 року Анатолія Бондарчука та Фаїни Мельник.

Тренери: Василь Жабенко, Сергій Євтушок, Юрій Виставкін.

Досягнення:

заслужений майстер спорту (1976);

чемпіон XX Олімпійських ігор (1972 р.);

бронзовий призер XXI Олімпійських ігор (1976 р.);

чемпіонати Європи (1969 р. – I місце, 1971 р. – III місце);

чемпіон СРСР (1969, 1970, 1972, 1973 рр.);

заслужений тренер УРСР (1975 р.) та СРСР (1976 р.).

Нагороди:

орден «Знак Пошани» (1972 р.);

орден Трудового Червоного прапора (1976 р.);

орден «Дружби народів» (1985 р.).

Література

Бондарчук А. П. – з Старокостянтинова, олімпійський чемпіон 1972 р. // Звезды спорта: справочник. – 2-е изд. перераб. и доп. / сост. Б. Хавин – М., 1979. – С. 43-44.

Фомін С. К. Бондарчук Анатолій Павлович // Енциклопедія Сучасної України. – К., 2004. – Т. 3. – С. 273.

Солопчук М. С. Факультет фізичної культури Кам'янець-Подільського національного університету (1949-2008 рр.) / С. М. Солопчук, О. Б. Комарницький. – Кам'янець-Поділ., 2008. – С. 163.

Про Бондарчука А. П. – С. 33, 48.

Наш земляк – олімпійський чемпіон // Світло Жовтня. – 1972. – 14 верес.

Флентін В. Тактика «першої спроби» підняла Бондарчука і його вихованців на олімпійській п'єдестал // Поділ. кур'єр. – 2010. – 10 черв. – С. 9.

Капличний Володимир Олександрович

(26. 02. 1944 р., м. Кам'янець-Подільський, Хмельницька область – 18. 04. 2004 р., м. Київ) – футболіст.

Навчався у середній школі № 9, де і розпочав займатися футболом. У 1961-у В. Капличний, закінчивши школу, вступив до будівельного технікуму. Виступає за юнацьку команду Хмельницького «Динамо» з 1962 по 1963 рр.

Клубна кар'єра як гравця на позиції захисника: 1962-1963 рр. – «Динамо» (Хмельницький), 1964-1965 рр. – СКА (Львів), 1966-1975 рр. – ЦСКА (Москва). Брав участь у 228 матчах вищої ліги чемпіонатів Радянського Союзу, забив п'ять голів. З 1968 по 1974 роки зіграв 62 матчі за національну збірну команду СРСР, в 1972-1974 роках був її капітаном. У 1968, 1969, 1970, 1972 і 1973 роках входив до числа 33 кращих футболістів Радянського Союзу, тричі у цьому переліку був першим в амплу лівого захисника.

Тренерська кар'єра: 1978 р. – ЦСКА (Москва), 1979-1980 рр. – СКА (Львів), 1981 р. – СКА (Київ), 1983-1984 рр. – СКА (Одеса). 1992-1994 рр. – головний тренер команд «Афган-Київ», збірної України інвалідів-ампутантів, інспектор Другої футбольної ліги України.

Протягом тривалого часу був капітаном збірної команди Радянського Союзу, з якою здобув «бронзу» на олімпійському стадіоні у Мюнхені.

Тренери: Михайло Лук'яненко, Євген Лемешко, Сергій Сапошников.

Досягнення:

заслужений майстер спорту;

бронзовий призер XX Олімпійських ігор (1972 р.);

віце-чемпіон Європи (1972 р.);

учасник фінальної частини Чемпіонату світу (1970 р.) та Європи (1968 р. – IV місце);

чемпіон СРСР (1970 р.);

фіналіст кубку СРСР (1967 р.).

Нагороди:
«Почесний громадянин міста Кам'янець-Подільського»
(2011 р.).

Література

Капличный В. Футбол не только игра / В. Капличный, М. Красуцкий. – Каменец-Подол., 1996. – 149 с.

Винокуров А. ЦСКА / А. Винокуров, О. Кучеренко. – Москва, 1973. – С. 110.

Володимир Капличний: футбол і доля // 100 років спорту на Поділлі: іст. витоки, сучасний стан та перспективи розвитку: зб. матеріалів Всеукр. наук.-практ. конф. / М. І. Красуцький, О. П. Петров. – Кам'янець-Поділ., 2009. – С. 64-68.

Доложевський О. Його великий футбол // Прапор Жовтня. – 1986. – 22 берез. – С. 4.

Пам'яті Володимира Капличного // Край Кам'янецький. – 2004. – 23 квіт. – С. 2.

Флентін В. Він грав у футбольному Євро–1972: Володимира Капличного за срібло чемпіонату ледь до Сибіру не вислали // Проскурів. – 2012. – 21 черв. – С. 8.

Мельник Фаїна Григорівна

(9. 06. 1945 р., с. Бакота, Кам'янець-Подільський район, Хмельницька область) – легкоатлетка.

До занять легкою атлетикою долучилася в 20-річному віці після вступу до Московського педагогічного інституту, невдовзі перевелася до Єреванського державного інституту фізичної культури, який закінчила у 1969 р., другу вищу освіту

отримала в Московському медичному стоматологічному інституті в 1986 р.

Член збірної команди Радянського Союзу – 1971-1981 рр. Учасниця трьох Олімпіад, 11-разова володарка рекордів світу в метанні диска.

Перша з жінок перевершила 70-метровий рубіж (70 м. 20 см. – 1975 р.). У 1987 р. ІААФ (Міжнародна асоціація легкоатлетичних федерацій) визнала Фаїну Мельник дискоболкою номер один усіх часів. Найкращі результати: метання диска – 70,50 м, штовхання ядра – 20,03 м.

Виступала за ФСТ «Севан» (Єреван), потім – ФСТ «Спартак» (Москва).

Підготувала олімпійську чемпіонку у штовханні ядра Н. Лісовську.

Проживає у м. Москві, працює в Центральній стоматологічній поліклініці МВС Росії.

З 2010 року в м. Кам'янці-Подільському проводиться відкритий чемпіонат Хмельницької області з легкоатлетичних метань на честь олімпійських чемпіонів 1972 року Анатолія Бондарчука та Фаїни Мельник.

Тренер: Кім Буханцов.

Досягнення:

заслужений майстер спорту;

чемпіонка XX Олімпійських ігор в метанні диска(1972 р.);

XXI Олімпійські ігри (4 місце в метанні диска, 10 – у штовханні ядра (1976 р.);

XXII Олімпійські ігри (16 місце в метанні диска (1980 р.);

2-разова чемпіонка Європи в метанні диска (1971, 1974 рр.);

3-разова володарка Кубка Європи в метанні диска (1973, 1975, 1977 рр.);

переможниця десятків легкоатлетичних міжнародних змагань, в т. ч. в матчевих зустрічах СРСР-США (1971-1978 рр.), СРСР-ФРН, СРСР-Фінляндія, СРСР-Великобританія, СРСР-НДР-НРБ;

дев'ятиразова чемпіонка СРСР з метання диска (1970 р., 1972 -1977 рр., 1980-1981 рр.);

срібна призерка чемпіонату СРСР з метання диска (1971 р.);

2-разова володарка Кубка СРСР з метання диска (1980, 1981 рр.);

4-разова призерка чемпіонатів СРСР у штовханні ядра (1971 р., 1974 р., 1975 р., 1980 р.);

заслужений діяч фізичної культури Вірменії (1972 р.).

Нагороди:

орден «Знак Пошани» (1971 р.);

почесний знак «За заслуги в розвитку фізичної культури і спорту» (1995 р.).

Література

Велева-Мельник Ф. Г. – з с. Бакота Кам'янець-Подільського р-ну, Олімпійська чемпіонка 1972 р. / Звезды спорта: справочник. – 2-е изд. перераб. и доп. / сост. Б. Н. Хавин. – М., 1979. – С. 68.

Андреев В. Фаина Велева-Мельник // Легкая атлетика, 1980. – № 7. – С.18.

Отецький Г. Дискоболка з Хмельниччини // Молодь України. – 1971. – 20 черв.

Жердя К. Олімпійці // Рад. Поділля. – 1974. – 18 трав.

Флентін В. Перша олімпійська чемпіонка з Поділля, або як Мельники творять олімпійську історію // Проскурів. – 2009. – 18 черв. – С. 14.

Флентін В. Максималістка Фаїна Мельник // Поділ. кур'єр. – 2010. – 17 черв. – С. 16.

Цимбалюк О. Кращій дискоболці всіх часів Фаїні Мельник – 65 // Проскурів. – 2011. – 2 черв. – С. 12.

Філатов Юрій Миколайович

(30. 07. 1948 р., смт. Нова Ушиця, Хмельницька область) – веслувальник, байдарочник.

Закінчив Київський державний інститут фізичної культури (1972 р.). Дворазовий чемпіон Олімпійських ігор, багаторазовий переможець та призер міжнародних і всесоюзних змагань в складі

байдарки-четвірки на дистанції 1000 метрів.

Виступав за ФСТ «Локомотив», а з 1974 р. за Збройні сили України (м. Київ). З 1977 р. Ю. Філатов працював старшим тренером ЦСК ВМФ СРСР, тренером Збірної Радянського Союзу з веслування, працівником Спорткомітету СРСР.

Зараз Юрій Миколайович на пенсії, проживає у м. Москва.

Тренер: Михайло Костюченко.

Досягнення:

заслужений майстер спорту;

чемпіон XX Олімпійських ігор (1972 р.);

чемпіон XXI Олімпійських ігор (1976 р.);

Чемпіонати світу: 1 місце (1970 р., 1971 р.); 2 місце (1974 р.), 3 місце (1973 р.);

Срібний призер чемпіонату Європи (1969 р.);

10-разовий чемпіон СРСР.

Нагороди:

орден «Знак Пошани»;

орден «Трудового Червоного Прапора».

Література

Філатов Ю. М. // Звезды спорта: справочник. – 2-е изд. перераб. и доп. / сост. Б. Н. Хавин – М., 1979. – С. 366.

Шелуха Ю. Олимпийцы Украины. – К., 1979. – 113 с.

Про Филатова Ю. – С. 57.

XXI □□□□□□□□□□ □□□□ **1976** □.

Монреаль (Канада) з 17 липня по 1 серпня

Бондарчук Анатолій Павлович

(Бронзовий призер XXI Олімпійських ігор)

Про нього див. – С. 5.

Захарова (Манюха) Галина Петрівна

(22. 03. 1947 р., м. Київ) – гандболістка.

Закінчила Кам'янець-Подільський державний педагогічний інститут (1972 р.). Гандболом почала займатися з 14-ти років у Київській ДЮСШ № 2, виступала в складі гандбольної команди «Спартак» (м.Київ). З 1971 р. по 1979 р. перебувала в складі збірної команди СРСР.

Після виходу із великого спорту працювала інструктором навчально-тренувального відділу Київської міської та Української республіканської ради ДСТ «Спартак» (1980-1990 рр.), з 1990 р. по 1996 р. обіймала посаду головного спеціаліста відділу спортивних ігор Держкомспорту України, з 1996 р. по 2005 р. очолювала Благодійний фонд сприяння розвитку гандболу, у 2005 р. була обрана відповідальним секретарем Федерації гандболу.

Тренер: Ігор Турчин.

Досягнення:

заслужений майстер спорту;

чемпіонка XXI Олімпійських ігор (1976 р.);

чемпіонати світу II місце (1975 р.), III місце (1973 р.);

7-разова володарка Кубка Європейських чемпіонів в складі «Спартака»;

переможниця V (1971 р.) та VI (1975 р.) Спартакіад народів СРСР в складі збірної команди України;

9-разова чемпіонка СРСР в складі «Спартака»;

Нагороди:

орден «За заслуги» III ступеня;

медаль «За трудову звитягу»;

почесна грамота Президії Верховної Ради УРСР;

грамота Верховної Ради УРСР.

Література

Захарова Галина Петрівна // Жінки України: біогр. енцикл. слов. – К., 2001. – С. 157.

Захарова Галина Петрівна // Кам'янець-Подільський національний університет ім. І. Огієнка: Факультет фіз. культури в особах. – Кам'янець-Поділ., 2009. – С. 298-299.

Кіркевич (Літошенко) Марія Петрівна

(24. 09. 1949 р., м. Київ) – гандболістка.

Почала займатися гандболом 1959 р. в Київській ДЮСШ № 2.

Закінчила Кам'янець-Подільський державний педагогічний інститут (1972 р.). Грала в складі гандбольної команди «Спартак» (м. Київ), виступала в складі збірної СРСР з гандболу (1972-1982рр.).

З 1982 р., покинувши спорт через травму, працює на кафедрі фізичного виховання Київського автомобільно-дорожнього інституту, з 2005 р. призначена завідувачем кафедри.

Тренер: Ігор Турчин.

Досягнення:

заслужений майстер спорту;

заслужений працівник фізичної культури;

почесна громадянка міста Києва;

чемпіонка XXI Олімпійських ігор (1976 р.);

срібна і бронзова призерка чемпіонатів світу (1973 р., 1975 р.);

7-разова володарка Кубка європейських чемпіонів;

переможниця V(1971 р.) та VI (1975 р.) Спартакіад народів СРСР;

10-разова чемпіонка СРСР (1969-1979 рр.) в складі «Спартака».

Нагороди:

орден «Княгині Ольги» III ступеню;

медаль «За трудову доблесть»;
почесна грамота Президії Верховної Ради України (1976 р.).

Література

Літошенко Марія Петрівна // Жінки України: біогр. енцикл. слов. – К., 2001. – 559 с.

Про Кіркевич М. П. – С. 257.

Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка: факультет фізичної культури в особах. – Кам'янець-Поділ., 2009. – 384 с.

Про Кіркевич М. П. – С. 300-301.

Нагорний Сергій Вікторович

(8. 12. 1956 р., м. Хмельницький) – веслувальник, байдарочник.

Освіта вища – закінчив (1981 р.) механічний факультет Хмельницького технологічного інституту побутового обслуговування.

До занять веслуванням долучився в дванадцятирічному віці в ДЮСШ №2, навчаючись в ЗОШ № 16 (нині колегіум ім. В. Козубняка). Представляв ФСТ «Динамо», м. Хмельницький, Україну, СРСР. Член збірної команди Радянського Союзу з 1975 р. по 1981 р. Виступав в екіпажах байдарок-двійок та четвірок. Учасник двох Олімпійських ігор в складі екіпажу байдарки-двійки разом з Володимиром Романовським (Білорусь).

У середині 80-х р. очолював міський спорткомітет.

На громадських засадах Сергій Нагорний – голова Хмельницького міського осередку Хмельницького обласного відділення Міжнародної асоціації ветеранів фізичної культури і спорту, член виконкому Хмельницького обласного відділення НОК України, очолює обласну асоціацію олімпійців.

Приватний підприємець, проживає в м. Хмельницькому.

Тренери: Віталій Яремчук, Борис Бармін.

Досягнення:

заслужений майстер спорту СРСР;

заслужений працівник фізичної культури і спорту України;

почесний громадянин міста Хмельницького;

чемпіон (дистанція 1000 м.) та срібний призер (дистанція 500 м.) XXI Олімпійських ігор (1976 р.);

учасник (дистанція 1000 м. – 7 місце в складі байдарки-четвірки) XXII Олімпійських ігор 1980 р.;

чемпіонати світу та Європи: 1979 р. – I місце на дистанції 10 000 м. в складі екіпажу байдарки-четвірки, 1977 р., III місце на дистанції 1000 м. в складі екіпажу байдарки-двійки, 1979 р. III місце на дистанції 1000 м. в складі екіпажу байдарки-четвірки;

багаторазовий переможець та призер найпрестижніших міжнародних регат: пам'яті Юлії Рябчинської (СРСР) та тих що проводились за кордоном в містах Снагов(Румунія), Солнок (Угорщина), Холстебро (Данія), Костиль Гондольоро (Італія), Ноттінгем (Англія), Бранденбург (Німеччина), Панчерово (Болгарія) та інших;

чемпіон VII Спартакіади народів СРСР (1979 р.);

7-разовий чемпіон Радянського Союзу (1976-1980 рр.);

срібний призер VI літньої Спартакіади УРСР (1975 р.);

чемпіон СРСР серед юніорів в байдарці-одиночці на дистанції 500 м. (1975 р.);

чемпіон СРСР серед юнаків на дистанції 1000 м. в байдарці-четвірці (1974 р.);

переможець та срібний призер першості України серед школярів (1973 р.).

Нагороди:

орден "Дружби народів";

почесна грамота Верховної Ради СРСР;

почесна грамота Верховної Ради УРСР;

відомча відзнака ЦР ФСТ «Динамо» України «Почесний динамівець».

Література

Андрієнко І. По воді – за медаллю // Герої спортивного року. Вип. VII. – К., 1977. – С. 55-61.

Нагорный Сергей Викторович // Звезды спорта: справочник. – 2-е изд. перераб. и доп. / сост. Б. Н. Хавин. – М., 1979. – С. 242.

Шелуха Ю. Олимпийцы Украины. – К., 1979. – 113 с.
Про Нагорного С. – С. 56, 53, 54.

Філіпчук П. Мужній, Сергію! Спортивна слава Поділля // Рад. Поділля. – 1976. – 22 лют.

Ким пишається олімпіада // Рад. Поділля. – 1976. – 1 серп.

Філіпчук П. І срібло, і золото // Рад. Поділля. – 1976. – 3 серп.

Дияк М. Пишаємось! Олімпійський чемпіон Сергій Нагорний – на рідній подільській землі // Корчагінець. – 1976. – 7 серп.

Філіпчук П. Олімпієць в обіймах земляків // Рад. Поділля. – 1976. – 7 серп.

Філіпчук П. Без мрії не можна жити // Рад. Поділля. – 1976. – 14 серп.

Рыжов В. Победа дается настойчивым // Сов. милиционер. – 1978. – 18 окт.

Філіпчук П. Сергій Нагорний – чемпіон світу // Рад. Поділля. – 1979. – 24 серп.

Яремчук В. Наш перший олімпійський чемпіон // Проскурів. – 2006. – 27 лип. – С. 3.

Шокало М. Зоряне сходження Сергія Нагорного // Поділ. вісті. – 2006. – 3 серп.

Флентін В. «Золотий» заїзд Нагорного» // Поділ. кур'єр. – 2011. – 18 серп. – С. 15.

Порадник (Бобрусь) Людмила Костянтинівна

(11. 01. 1946 р., м. Київ) – гандболістка.

Почала займатися гандболом 1959 р. в Київській ДЮСШ № 2.

З 1962 по 1981 рр. виступала за гандбольний клуб «Спартак», багаторічний

капітан цієї команди. З 1966 по 1972 рр. навчалася у Кам'янець-Подільському державному педагогічному інституті на факультеті фізичного виховання. Того ж року Людмила Порадник стала заслуженим майстром спорту.

Тренувала гандбольний клуб «Спартак – 2» (м. Київ).

Тренер: Ігор Турчин.

Досягнення:

заслужений майстер спорту;

2-разова чемпіонка XXI та XXII Олімпійських ігор (1976, 1980 рр.);

2-разова срібна призерка чемпіонатів світу (1975, 1978 рр.);

7-разова володарка Кубка європейських чемпіонів серед клубних команд в складі «Спартака»;

2-разова чемпіонка Спартакіад народів СРСР (1971, 1975 рр.) у складі збірної команди України;

12-разова чемпіонка СРСР в складі «Спартака».

Нагороди:

орден «Трудового Червоного прапора» (1976 р.);

орден «Дружби народів» (1980 р.);

орден «За заслуги» III ступеня (1997 р.);

орден княгині Ольги III та II ступенів;

орден «Знак Пошани».

Література

Порадник (Бобрусь) Людмила Костянтинівна // Жінки України: біогр. енцикл. слов. – К., 2001. – С. 364.

Порадник Людмила Костянтинівна // Кам'янець-Поділ. національний університет ім. І. Огієнка: Факультет фіз. культури в особах. – Кам'янець-Поділ., 2009. – С. 345-346.

Турчина (Столитенко) Зінаїда Михайлівна

(17. 05. 1946 р., м. Київ) – гандболістка.

Закінчила Кам'янець-Подільський державний педагогічний інститут (1972 р.).

Грала в складі гандбольної команди «Спартак» (м. Київ), виступала в складі збірної СРСР з гандболу (1972-1991 рр.), зіграла понад 500 матчів. Учасниця трьох Олімпійських ігор.

Довгий час З. Турчина вважалася одним з лідерів світового гандболу. Була включена в 1975, 1978 рр. в символічну збірну світу.

У 2000 р. за версією Міжнародної федерації гандболу визнана найкращою гандболісткою ХХ століття. Найкраща гандболістка Європи 1976 р.

Зараз З. М. Турчина – президент гандбольного клубу «Спартак» ім. І. Турчина (м. Київ).

Тренер: Ігор Турчин.

Досягнення:

заслужений майстер спорту;

почесна громадянка міста Києва;

2-разова чемпіонка ХХІ та ХХІІ Олімпійських ігор (1976, 1980 рр.);

бронзова призерка ХХІV Олімпійських ігор (1988 р.);

чемпіонати світу 1 місце (1982 р., 1986 р.), II місце (1975 р., 1978 р), III місце (1973 р.) ;

переможниця Кубка світу (1977 р.);

13-разова володарка Кубка європейських чемпіонів серед клубних команд в складі «Спартака»;

3-разова чемпіонка V-VII Спартакіад народів СРСР (1971р., 1975 р., 1979 р.) у складі збірної команди України;

20-разова чемпіонка СРСР в складі «Спартака».

Нагороди:

орден «Трудового Червоного прапора» (двічі) (1976, 1984 рр.);

орден «Княгині Ольги» I, II та III ступенів;

орден «Знак пошани» (1988 р.);

*орден «Дружби народів» (1980 р.);
орден «За заслуги» III ступеня.*

Література

Турчина Зінаїда Михайлівна // Жінки України: біогр. енцикл. слов. – К., 2001. – С. 460.

Турчина Зінаїда Михайлівна // Кам'янець-Подільський національний університет ім. І. Огієнка: факультет фіз. культури в особах. – Кам'янець-Поділ., 2009. – С. 357-358.

Павлюк Є. О. Олімпійський і професійний спорт: навч. посіб. / Є. О. Павлюк, Є. М. Свіргунець. – Хмельницький, 2010. – 254 с.

Про Турчину З. М. – С. 36, 197, 202.

Філатов Юрій Миколайович

(Чемпіон ХХІ Олімпійських ігор)

Див. С. 10.

ХХІІ □□□□□□□□□□ □□□□ **1980** □.

Москва (СРСР, нині Росія) з 19 липня по 3 серпня

Порадник (Бобрусь) Людмила Костянтинівна

(Чемпіонка ХХІІ Олімпійських ігор)

Див. С. 16.

Ткаченко Надія Володимирівна

(19.09.1948 р., м. Кременчук, Полтавська область) – легкоатлетка.

З 1966 по 1969 рік тренувалася в рідному місті.

Займатися легкою атлетикою розпочала у вісімнадцять років, пізніше переїхала в Донецьк. На високому рівні виступала за ФСТ «Авангард», представляючи Донецьку область.

З 1979 по 1984 р. навчалася у Кам'янець-Подільському державному педагогічному інституті на факультеті фізичного виховання.

Триразова чемпіонка світу в легкоатлетичному п'ятиборстві.

Свій останній спортивний виступ завершила чемпіонкою XXII олімпійських ігор у Москві (1980 р.), набравши рекордну суму – 5083 очків і першою серед жінок перевершила рубіж у п'ять тисяч очків.

Крім того Надія Ткаченко оновлювала рекорди України в окремих легкоатлетичних дисциплінах: тричі в бігу на 100 м. з бар'єрами (кращий результат 13,30 сек. – 1978 р.) і тричі в стрибках у довжину (кращий результат 6,56 м. 1974 р.) В 1987 р. вона визнавалася Міжнародною асоціацією легкоатлетичних федерацій, кращою п'ятиборкою світу всіх часів.

Тривалий час працювала тренером-викладачем з легкої атлетики спеціалізованої дитячо-юнацької школи олімпійського резерву профспілок м. Донецька.

Тренери: Віра Ребрун, Євген Сапронов.

Досягнення:

заслужений майстер спорту;

почесна громадянка м. Донецьк;

чемпіонка XXII Олімпійських ігор (1980 р.);

учасниця XX Олімпійських ігор (1972 р. – 9 місце);

учасниця XXI Олімпійських ігор (1976 р. – 5 місце);

переможниця Всесвітньої універсиади (1973 р.);

дворазова чемпіонка Європи (1974, 1978 р.);

переможниця кубку Європи в особистому заліку та в складі команди СРСР (1977 р.);

Чемпіонати СРСР: 1 місце (1973 р., 1974 р., 1975 р.), 2 місце (1971 р., 1972 р., 1976 р.), 3 місце (1977 р.);

багаторазова переможниця всеукраїнських, всесоюзних та міжнародних змагань, як в легкоатлетичних багатоборствах, так і в окремих видах.

Нагороди:

орден «Трудового Червоного прапора» (1980 р.);

почесна грамота Президії Верховної Ради УРСР (1976 р.).

Література

Ткаченко Надія Володимирівна // Жінки України: біогр. енцикл. слов. – К., 2001. – С. 451.

Андреев В. Надежда Ткаченко // Легкая атлетика. – 1980. – № 7. – С. 14.

Радченко Л. Коли живеш мрією... // Старт. – 1980. – № 10. – С. 18-20.

Леонідов О. Сяйво п'яти кілець // Україна. – 1980. – № 32. – С. 2-3.

Щасливі зміни // Спорт. газ. – 1980. – 31 лип.

Циганчук П. Королева п'ятиборства // Рад. Поділля. – 1980. – 3 серп.

Радченко Л. На все життя // Спорт. газ. – 1980. – 12 серп.

Турчина Зінаїда Михайлівна
(Чемпіонка XXII Олімпійських ігор)
Див. С. 18.

XXIV □□□□□□□□□□ □□□□ **1988** □.

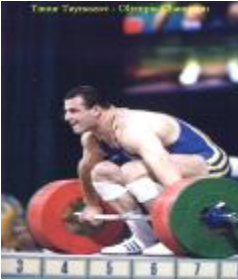
Сеул (Південна Корея) з 17 вересня по 2 жовтня

Турчина Зінаїда Михайлівна
(Бронзова призерка XXIV Олімпійських ігор)
Див. С. 18.

XXV □□□□□□□□□□ □□□□ **1992** □.

Барселона (Іспанія) з 29 липня по 9 серпня

Таймазов Тимур Борисович

(8. 08. 1970 р., селище Нагір, Північна Осетія, Владикавказ (Російська Федерація) – важкоатлет.

Закінчив Хмельницький технологічний інститут побутового обслуговування в 1996 р., Південно-Осетинський державний університет ім. К.Л. Хетагурова та Всеросійську державну податкову академію МНС Росії.

Професійно почав займатися важкою атлетикою в м. Хмельницькому з 1989 року. Виступав у вагових категоріях 100 кг. (найкращі результати: в сумі двоборства – 420 кг, ривок – 190 кг, поштовх – 230 кг) та 108 кг (найкращі результати: в сумі двоборства – 435 кг, ривок – 200 кг, поштовх – 230 кг). Дворазовий учасник Олімпійських ігор. Виступав за ФСТ «Україна» та Збройні сили України, Хмельницьку область та м. Київ (до 1996 р.). Багаторазовий рекордсмен світу.

Проживає у Владикавказі (Російська Федерація).

Тренер: Михайло Мацьоха.

Досягнення:

заслужений майстер спорту;

чемпіон XXVI Олімпійських ігор у ваговій категорії 108 кг (1996 р.);

срібний призер ігор XXV Олімпійських ігор у ваговій категорії 100 кг (1992 р.);

2-разовий чемпіон світу (1993-1994 рр.);

3-разовий чемпіон Європи (1992-1994 рр.);

чемпіон СРСР (1991 р.).

Нагороди:

орден «За мужність» II-го ступеня (1996 р.);

почесна відзнака Президента України (1995 р.).

Література

Перший серед сильних чоловіків // Зірки олімпійського спорту України 1994-2008. – К., 2011. – 208 с.

Про Таймазова Т. – С. 18-19.

Тертичний В. Барселонське срібло у Хмельницькому // Хмельниц. вечірній. – 1992. – 19 серп.

Василик С. Тимур підкоряв Австралію, Україна завойовує світ // Шлях Перемоги. – 1993. – 18 груд.

Довгий А. Тимур на троні. А за ним ще дев'ять богатирів // Україна молода. – 1993. – 26 листоп.

Золото України: Тимур Таймазов // Уряд. кур'єр. – 1996. – 1 серп.

Гущин А. Звездный миг Тимура // Зеркало недели. – 1996. – 3 авг. – С. 18.

Луцюк І. Олімпійське золото – у вихованця Хмельницького СТ «Україна» // Перспектива. – 1996. – 10 серп.

XXVI □□□□□□□□□□ □□□□ **1996** □.

Атланта (США) з 19 липня по 4 серпня

Готфрід Денис Рудольфович

(5. 02. 1975 р., м. Магнітогорськ, Челябінська область, Росія) – важкоатлет.

У 1998 р. закінчив Національний університет фізичної культури і спорту України.

Важкою атлетикою почав займатися в м. Луганську у 1991 р. В юнацькій збірній України з 1993 р., в дорослій: 1995-2003 рр.

Виступав на міжнародному рівні у трьох вагових категоріях: 99 кг, 105 кг, 108 кг.

Представляв ФСТ «Динамо» та «Україна», Луганську та Хмельницьку (1997-2002 рр.) області. Учасник двох Олімпійських ігор.

Найкращі результати : сума двоборства – 443 кг, ривок – 200,5 кг, поштовх – 243 кг. В даний час тренує жіночу збірну команду України з важкої атлетики, проживає в м. Києві.

Тренер: Микита Тонян, Мацьоха Михайло (1993-2000 рр.).

Досягнення (в сумі двоборства):

заслужений майстер спорту;

бронзовий призер XXVI Олімпійських ігор у ваговій категорії 99 кг (1996 р.);

учасник XXVII Олімпійських ігор (2000 р., ривок – 190 кг, поштовх – не зафіксував заявлену вагу 230 кг і тому не завершив змагання у ваговій категорії 105 кг);

чемпіонати світу: I місце (1999, 2002 рр.), III місце (1998 р.) у ваговій категорії 105 кг ;

чемпіонати Європи: I місце (1997 р. – у ваговій категорії 108 кг, 1999 р. – у ваговій категорії 105 кг; II місце (1995 р. у ваговій категорії 99 кг, 2002 р. – у ваговій категорії 105 кг);

багаторазовий переможець та призер міжнародних та всеукраїнських змагань з важкої атлетики.

Нагороди:

орден «За заслуги» III ступеня;

почесна відзнака Президента України.

Література

Відомі спортсмени, тренери, судді, науковці, пропагандисти і організатори важкої атлетики в Україні / І. Лозовський, В. Драга. Важка атлетика України (1895-2011). – К., 2011. – С. 204-233.

Борисенко М. Олімпійська Греція аплодувала хмельничанину // Проскурів. – 1999. – 3 груд.

Мацьоха М. Денис Готфрід – наш чемпіон світу / розмову з тренером збір. України по важкій атлетиці вели Г.О. Полотенко і Я. Яворський // Поділля-спорт. – 1999. – 10 груд.

Балема Р. А чемпіоном став Готфрід! // Поділ. вісті. – 2002. – 13 груд.

Балема Р. Український дуб із німецьким корінням: // Поділ. вісті. – 2002. – 31 груд.

Зазіров Заза Діанозович

(25. 04. 1972 р., м. Горі, Грузія) – вільна боротьба.

Закінчив Кам'янець-Подільський державний педагогічний інститут.

Виступав за Збройні сили України (м.Київ) у ваговій категорії 69 кг.

Зараз є Президентом клубу ЦСКА.

Тренер: Руслан Савлохов.

Досягнення:

заслужений майстер спорту;

бронзовий призер XXVI Олімпійських ігор (1996 р.);

учасник XXVII Олімпійських ігор (2000 р., 11 місце);

чемпіонати світу: 2 місце (1998 р.), 3 місце (1997 р.);

чемпіонати Європи: 1 місце (1993 р., 1999 р.), 2 місце (1998 р.), 3 місце (1996, 1997 рр.).

Література

Факультет фізичної культури / Кам'янець-Поділ. держ. університет: минуле і сьогодення. – Кам'янець-Поділ., 2003. – С. 300.

Солопчук М. С. Факультет фізичної культури Кам'янець-Подільського національного університету (1949-2008 рр.) / М.С. Солопчук, О. Б. Комарницький. – Кам'янець-Поділ., 2008. – 163 с.

Про З. Зазірова – С. 85.

Павлюк Є. О. Олімпійський і професійний спорт: навч. посіб. / Є. О. Павлюк, Є. М. Свіргунець. – Хмельницький, 2010. – 254 с.

Про Зазірова З. Д. – С. 206.

Максималіст із запасом терпіння // Зірки олімпійського спорту України 1994-2008. – К., 2011. – С. 31.

Заза Зазіров: «Якщо їду на турнір, то тільки з однією метою – перемогти!» // День. – 1997. – 1 берез.

Таймазов Тимур Борисович
(Олімпійський чемпіон)
Див. С. 22.

XI □□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□ **2000** □.
Сідней (Австралія) з 18 по 29 жовтня

Боднар Ігор Андрійович

(13. 10. 1980, с. Покутинці, Віньковецький район, Хмельницька область) – легкоатлет.

Закінчив Тернопільське ВПУ № 4 (2000 р.).
Тренується у Тернопільському обласному центрі «Інваспорт».

Перший тренер: Володимир Бутко.

Досягнення:

заслужений майстер спорту;

срібний призер XI літніх Паралімпійських ігор (2000 р.) з бігу на 1500 м.

Нагороди:

орден «За заслуги» III ступеню (2000 р.);

відзнака Тернопільської міської ради.

Література

Ігнатенко В. Спортивні постаті Тернопілля / В. Ігнатенко, Г. Гунтік. – Тернопіль, 2003. – 167 с.

Про Боднара І. А. – С. 15.

Плахотнюк С. О. Боднар Ігор Андрійович // Енциклопедія Сучасної України. – К., 2003. – Т. 2. – С. 162.

XXVIII Олімпійські ігри 2004 р.

Афіни (Греція) з 13 по 29 серпня

Заспа Лариса Леонідівна

(22. 09. 1971 р., м. Хмельницький) – гандболістка.

Проживала за місцем народження до 14 років, навчалась в ЗОШ № 14 і займалась гандболом в Хмельницькій ДЮСШ № 1. Потім була запрошена в Київ удосконалювати свою спортивну майстерність до республіканського спорт інтернату.

Закінчила Київський державний інститут фізкультури.

За збірну команду України з гандболу виступала з 1995 по 2005 рік. У складі якої зіграла біля 70 матчів. Була капітаном олімпійської збірної (2004 р.).

Грала на позиції голкіпера в гандбольних жіночих командах: «Автомобіліст» (Бровари), «Спартак» (Київ), «Мотор» (Запоріжжя) та за клубну команду Словенії. Олімпійську медаль виборола в складі збірної України з гандболу.

Лариса Заспа є найтитулованішою гандболісткою часів незалежності України, визнавалась кращим воротарем багатьох міжнародних турнірів.

З 2012 р. в місті Хмельницькому на її честь проводиться відкритий чемпіонат міста з гандболу серед дівочих команд.

Проживає у м. Києві.

Тренер: Михайло Тимошенко (перший), Леонід Євтушенко, Леонід Ратнер.

Досягнення:

заслужений майстер спорту з гандболу;

бронзова призерка XXVIII Олімпійських ігор (2004 р. – Афіни);

IV місце чемпіонату світу (2003 р.);

чемпіонка молодіжного чемпіонату світу в складі збірної команди СРСР (1991 р.);

срібний призер Супер кубка Європи серед клубних команд;

*володар Кубка кубків Європейських країн серед клубних команд в складі «Мотора» (2000, 2001 рр.);
бронзова призерка чемпіонату СРСР;
11-разова чемпіонка України, 2-разовий срібний призер чемпіонатів України в складі «Мотора» і бронзовий призер в складі «Автомобіліста»;
володарка Кубка України (2001 р.).*

Нагороди:

*орден княгині Ольги III ступеня (2004 р.);
почесна грамота Кабінету Міністрів України (2004 р.).*

Література

Коноплястий В. О. Заспа Лариса Леонідівна // Енциклопедія Сучасної України. – К., 2010. – Т. 10. – С. 350.

Павлюк Є. О. Олімпійський і професійний спорт: навч. посіб. / Є. О. Павлюк, Є. М. Свіргунець. – Хмельницький, 2010. – 254 с.

Про Заспу Л. Л. – С. 210.

Флентін В. 20 літ на останньому рубежі // Поділ. кур'єр. – 2010. – 11 листоп. – С. 9.

Мерлені (Микульчин, уроженка Мельник) Ірина Олексіївна

(8.02.1982 р., м. Кам'янець-Подільський, Хмельницька область) – борчиня.

У віці 15 років Ірина почала займатися вільною боротьбою. У 1999 р., закінчивши ЗОШ № 28 у м. Хмельницькому, вступила в училище фізичної культури у м. Львів. У 2004 р. стає студенткою факультету фізичної культури Кам'янець-Подільського державного університету, який закінчила у 2008 році.

Ірина Мерлені здобула значну кількість титулів, зокрема першою серед українських борчинь здобула титул чемпіонки світу

(усього тричі). Відразу після включення вільної боротьби в програму Олімпіади, вона стала першою чемпіонкою з вільної боротьби серед жінок.

І. Мерлені визнавалась найкращою борчинєю Олімпійських ігор та чемпіонатів світу, неодноразово входила до чільної десятки спортсменів України за підсумками року.

Була обрана та перебувала в якості молодого посла від України на I літніх юнацьких Олімпійських іграх в Сінгапурі (2010 р.).

На сьогоднішній день є аспіранткою Українсько-Арабського інституту міжнародних відносин та лінгвістики ім. Аверрасса при МАУП. Широку популярність здобула завдяки яскравим виступам та гучним перемогам у різноманітних шоу й телепроектах «Ігри чемпіонів», «Танцюю для тебе», «Битва міст» та інших.

Тренери: Олексій Мельник (батько), Олексій Мельник (брат), Сергій Басистий, Микола Рудниченко, Микола Тарадай, Микола Кутей, Аркадій Дубілевич, Леонід Барсуков, Анатолій Харитонюк, Руслан Савлохов, Ігор Дух.

Досягнення:

заслужений майстер спорту;

чемпіонка XXVIII Олімпійських ігор (2004 р.);

бронзова призерка XXIX Олімпійських ігор(2008 р.);

5-е місце Олімпіади (2012 р.);

Чемпіонати світу: 1 місце (2000 р. – Софія, 2001 р. – Софія, 2003 р. – Нью-Йорк), 2 місце (2005 р. – Будапешт, 2007 р. – Баку);

переможниця Кубка світу (2008 р. – Китай);

чемпіонати Європи: 1 місце (2004 р. – Хапаранда, 2005 р. – Софія), 2 місце (2001 р. – Будапешт);

чемпіонати серед молоді: 1 місце (1999 р. – Бухарест), 3 місце (2000 р. – Нант);

чемпіонка світу серед кадетів (1998 р. – Манчестер);

багаторазова переможниця міжнародних турнірів і національних чемпіонатів у ваговій категоріях 48 та 51 кг.

Нагороди:

орден «Княгині Ольги» II (2002 р.) та III ступенів (2008 р.);

орден «За заслуги» III ступеня (2004 р.);

*орден «За розбудову України імені Михайла Грушевського» (2004 р.);
почесна грамота кабінету Міністрів України (2004 р.);
відзнака Кам'янець-Подільської міської ради «Честь і шан» (2004 р.).*

Література

Завальнюк О. М. Кам'янець-Подільський університет імені Івана Огієнка у добу незалежної України / О.М. Завальнюк, О.Б. Комарніцький. – Кам'янець-Поділ., 2008. – 746 с.

Мерлені І. – С. 256, 259, 261, 267, 340, 351, 359, 400, 620, 623, 625, 628, 632, 644, 647, 649, 650, 661, 664, 674, 687, 690, 691, 693, 698, 700, 720.

Солопчук М. С. Факультет фізичної культури Кам'янець-Подільського національного університету (1949-2008 рр.) / М. С. Солопчук, О. Б. Комарніцький – Кам'янець-Поділ., 2008. – 270 с.

Про Мерлені І. – С. 86, 87, 93, 95, 133, 134, 149, 153, 155.

«Ніколи не кажи «ніколи» // Зірки олімпійського спорту України: 1994-2008. – К., 2011. – С. 186-187.

Дияк М. Злет у чемпіони // Поділ. кур'єр. – 2000. – 14 верес. – С. 11.

Олімпіада: вільна боротьба. Сьоме золото від Ірини Мельник // Фортеця. – 2004. – 28 серп.

Красуцький О. Пишаємося тобою, Ірино!: олімп. чемпіонка з Кам'янця-Поділ.! // Кам'янець-Поділ. вісн. – 2004. – 26 верес.

Попик Т. Ірина Мерлені отримала медаль на Кубку світу [у Пекіні] // Всім. – 2008. – 30 січ. – С. 23.

Цимбалюк О. Ще одна перемога Мерлені // Проскурів. – 2008. – 31 січ. – С. 15.

Кубок світу – нова вершина у спортивній кар'єрі // Поділ. кур'єр. – 2008. – 31 січ. – 6 лют. – С. 15.

Марковська Н. Ірина Мерлені – Олімпійська чемпіонка з кам'янецьким корінням // Подолянин. – 2008. – 4 лип.

Ірині Мерлені виборола «бронзу» [на олімп. іграх у Пекіні] // Фортеця. – 2008. – 21 серп. – С. 20.

Мерлені завоювала олімпійську ліцензію для України // Проскурів. – 2012. – 10 трав. – С. 9.

Бондар А. «За кожен свою медаль була готова вмерти» // Поділля. – 2012. – 30 серп. – С. 8.

XII   **2004** .

Афіни (Греція) з 17 по 28 вересня

Антонюк Володимир Петрович

(10. 05. 1979 р., м. Ізяслав, Хмельницька область), футболіст – гравець команд з наслідками дитячого церебрального паралічу.

Закінчив Подільську Державну аграрно-технічну академію та Кам'янець-Подільський планово-економічний технікум.

В футбол почав грати в м. Ізяслав, але систематично і цілеспрямовано розпочав заняття під час навчання у Кам'янець-Подільському Планово-економічному технікумі під керівництвом тренера Барановського В.Ц. Представляє Хмельницький регіональний центр «Інваспорт», у збірній команді України з 2002 р.

Учасник трьох Літніх Паралімпійських ігор, в Афінах став найкращим бомбардиром.

Проживає у м. Хмельницькому.

Тренери: Микола Бойчук, Олександр Петров.

Досягнення:

заслужений майстер спорту;

чемпіон XII та XIII літніх Паралімпійських ігор з футболу (2004 та 2008 рр.);

срібний призер XXX літніх Паралімпійських ігор (2012 р.);

чемпіонати світу (2003 р. – I місце, 2007 р. – III місце, 2011 р.

– III місце);

всесвітні спортивні ігри серед спортсменів з ДЦП (2006 р. –

II місце, 2010 р. – III місце);

чемпіон Європи (2002 р., 2006 та 2010 рр.).

Нагороди:

орден «За заслуги» III, II та I ступенів;

орден «За мужність» III ступеня (2012 р.).

Література

Солопчук М. С. Факультет фізичної культури Кам'янець-Подільського національного університету (1949-2008 рр.) / М.С. Солопчук, О. Б. Комарніцький. – Кам'янець-Поділ., 2008. – 163 с.

Про Антонюка В. – С. 91.

Стойко О. П'ятеро наших поїхали на Паралімпійські ігри // Всім. – 2012. – 29 серп. – С. 6.

Стойко О. У паралімпійців – срібло // Всім. – 2012. – 12 верес. – С. 14.

Паралімпіада – 2012: медалісти збірної України: наші спортсмени встановили 60 рекордів: 16 паралімпійських, 12 світових, 32 європейських [в т. ч. з Хмельниччини] // Уряд. кур'єр. – 2012. – 18 верес. – С. 8.

Дудко Тарас Романович

(27. 01. 1982 р., с. Наконечне, Яворівський район, Львівська область), футболіст – гравець команд з наслідками дитячого церебрального паралічу.

Навчався у Кам'янець-Подільському планово-економічному технікумі, який закінчив у 2001 р.

У 2000 р. стає гравцем Паралімпійської збірної команди України. Представляв Хмельницький регіональний центр «Інваспорт» (2004 р.). З того часу виступає за Дніпропетровський регіональний центр «Інваспорт». Навчається у Дніпропетровському державному університеті.

Тренер: Віталій Барановський, Сергій Овчаренко.

Досягнення:
заслужений майстер спорту;
заслужений працівник фізичної культури і спорту України
(2012 р.);
2-разовий чемпіон літніх Паралімпійських ігор (2004,
2008 рр.);
срібний призер літніх Паралімпійських ігор (2000 р.;
2012 р.);
чемпіон Всесвітніх ігор (2001 р.; 2006 р. – II);
чемпіон світу (2003 р.);
багаторазовий чемпіон України.

Нагороди:
орден «За заслуги» III, II та I ступенів (2000, 2004, 2008 рр.);
медаль Президента України «За працю і звитягу» (2003 р.);
почесна Грамота Кабінету Міністрів України (2004,
2008 рр.);
почесна грамота Верховної Ради України (2004 р.);
почесна грамота Міністерства України у справах сім'ї,
молоді та спорту (2005 р.).

Література

Дудка Т. Сідней: «Неможливо описати словами» / розмову з сріб. призером паралімп. ігор вів А.Лагунець // Є! – 2000. – № 130. – С. 3.

Семенова Н. Крізь терни – на олімп // Подолянин. – 2000. – 10 листоп. – С. 3.

Гайдамашко В. Уклін тобі, Тарасе – олімпійцю... // Кам'янець-Поділ. вісн. – 2000. – 17 листоп. – С. 6.

Стойко О. П'ятеро наших поїхали на Паралімпійські ігри // Всім. – 2012. – 29 серп. – С. 6.

Стойко О. У паралімпійців – срібло // Всім. – 2012. – 12 верес. – С. 14.

Паралімпіада – 2012: медалісти збірної України: наші спортсмени встановили 60 рекордів: 16 паралімпійських, 12 світових, 32 європейських [в т. ч. з Хмельниччини] // Уряд. кур'єр. – 2012. – 18 верес. – С. 8.

Пономарьов Денис Валерійович

(14.07.1985 р., с. Первомайське, Жовтневий район, Миколаївська область), футболіст – гравець команд з наслідками дитячого церебрального паралічу.

З 2000 по 2003 р. навчався у Кам'янець-Подільському планово-економічному технікумі, з 2003 по 2008 р. – в Дніпропетровському державному інституті фізичної культури і спорту.

Футболом займається з дитинства, але систематично і цілеспрямовано розпочав заняття з 2000 р. у м. Кам'янці-Подільському. У 2003 р. стає гравцем Паралімпійської збірної команди України. Представляв Хмельницький регіональний центр «Інваспорт» (2004 р.). З того часу виступає за Дніпропетровський регіональний центр «Інваспорт».

Тренер: Віталій Барановський, Сергій Овчаренко.

Досягнення:

заслужений майстер спорту України;

2-разовий чемпіон літніх Паралімпійських ігор (2004, 2008 рр.);

срібний призер XXX літніх Паралімпійських ігор (2012 р.);

чемпіонати світу (2003 р. – I місце, 2007 р. – III місце);

чемпіон Всесвітніх ігор (2005 р.);

чемпіон Європи (2006 р.).

Нагороди:

орден «За заслуги» III, II та I ступенів (2004, 2008, 2012 рр.);

почесна Грамота Верховної Ради України (2004 р.);

почесна Грамота Кабінету Міністрів України (2004, 2008 рр.)

Література

Стойко О. П'ятеро наших поїхали на Паралімпійські ігри // Всім. – 2012. – 29 серп. – С. 6.

Стойко О. У паралімпійців – срібло // Всім. – 2012. – 12 верес. – С. 14.

Паралімпіада – 2012: медалісти збірної України: наші спортсмени встановили 60 рекордів: 16 паралімпійських, 12 світових, 32 європейських [в т. ч. з Хмельниччини] // Уряд. кур'єр. – 2012. – 18 верес. – С. 8.

Трушев Віталій Євгенович

(18.04.1983 р., станція Нова Чара, Читинська область, Росія), футболіст – гравець команд з наслідками дитячого церебрального паралічу.

Влітку 1995 р. разом з родиною переїхав до м. Кам'янець-Подільський. У 2000 р. закінчив НВК № 8. Навчався у Кам'янець-Подільському планово-економічному технікумі та у Подільському державному аграрно-технічному університеті.

Футболом займається з дитинства, але систематично і цілеспрямовано розпочав заняття з 2002 р. в університетській команді під керівництвом заслуженого тренера України Олександра Петровича Петрова. І вже у 2003 р. стає гравцем Паралімпійської збірної команди України. Півзахисник атакуючого плану.

Зараз Віталій Трушев навчається у Кам'янець-Подільському національному університеті ім. Івана Огієнка на факультеті фізичної культури. Представляє Хмельницький регіональний центр «Інваспорт».

Проживає у м. Кам'янець-Подільський.

Тренер: Олександр Петров.

Досягнення:

заслужений майстер спорту України;

2-разовий чемпіон літніх Паралімпійських ігор (2004, 2008 рр.);

срібний призер XXX літніх Паралімпійських ігор (2012 р.);

чемпіонати світу (2003 – I, 2007, 2011 – III);

всесвітні спортивні ігри серед спортсменів з ДЦП (2006-II, 2010-III);

чемпіон Європи (2006, 2010 рр.);

чемпіон України (2008 р.);

володар Кубка Хмельницької області (2008 р.).

Нагороди:

орден «За заслуги» III, II та I ступенів (2004, 2008, 2012 рр.);

відзнака міської ради міста Кам'янець-Подільського «Честь і шана» (2004 р.);

почесна Грамота Кабінету Міністрів України (2004, 2008 рр.);

почесна Грамота Верховної Ради України (2004 р.);

почесний громадянин міста Кам'янець-Подільського (2008 р.).

Література

Куценко Є. Привезли до Кам'янця золото // Подолянин. – 2008. – 15 верес. – С. 7.

Мазурик О. Футбол. Паралімпіада // Фортеця. – 2008. – 25 верес.

Дубінська Н. Їх вітала Піднебесна // Край Кам'янецький. – 2008. – 26 верес.

Куценко Є. Так тримати, герої-земляки! // Подолянин. – 2008. – 26 верес. – С. 7.

Гайдамашко В. Наші золоті паралімпійці // Кам'янець-Поділ. вісн. – 2008. – 3 жовт.

Стойко О. П'ятеро наших поїхали на Паралімпійські ігри // Всім. – 2012. – 29 серп. – С. 6.

Стойко О. У паралімпійців – срібло // Всім. – 2012. – 12 верес. – С. 14.

Паралімпіада – 2012: медалісти збірної України: наші спортсмени встановили 60 рекордів: 16 паралімпійських, 12 світових, 32 європейських [в т. ч. з Хмельниччини] // Уряд. кур'єр. – 2012. – 18 верес. – С. 8.

XXIX □□□□□□□□□□ □□□□ **2008** □.

Пекін (Китай) з 8 по 24 серпня

Жовнір Ольга Богданівна

(6. 06. 1989 р., м. Острог, Рівненська область) – фехтувальниця.

Навчаючись в Нетішинській ЗОШ № 3 з 11 років почала займатися фехтуванням на шаблях в групі В. Штурбабіна в місцевій КДЮСШ.

Випускниця Хмельницького національного університету (2011 р.).

В збірній команді України з 2007 року.

Представниця Центрального спортивного клубу Збройних Сил України (військовослужбовець) та ФСТ «Україна».

Виступає за Хмельницьку область та м. Київ.

Золоту медаль О. Жовнір виборола на пекінській Олімпіаді в командному фехтуванні на шаблях разом із Ольгою Харлан, Оленою Хомровою та Галиною Пундик.

Тренер: Валерій, Ольга та Вадим Штурбабіни.

Досягнення:

заслужений майстер спорту;

в команді:

чемпіонка XXIX Олімпійських ігор (2008 р.);

чемпіонати світу: 2009 – золото, 2010, 2011, 2012 – срібло;

переможниця Кубка світу (2008 р.);

чемпіонати Європи: 2009-2010 – золото; 2008, 2011, 2012 – срібло.

індивідуально:

З місце на етапі Кубка світу в особистих змаганнях (2012 р. – Гент, Бельгія);

багаторазова переможниця і призерка чемпіонатів світу та Європи серед юніорок., України серед дорослих в особистих та командних турнірах.

Нагороди:

орден «За заслуги» III ступеня (2008 р.);

почесна громадянка м. Нетішина.

Література

Танець із шаблями для зухвалих дівчат // Зірки олімпійського спорту України: 1994-2008. – К., 2011. – 208 с.
Про Жовнір О. Б. – С. 154-155.

Олімпійські чемпіонки Пекіна – шаблісти з Нетішина // Фортеця. – 2008. – 21 серп. – С. 20.

Шевчук І. Золоті наші дівчата // Поділ. кур'єр. – 2008. – 21-27 серп. – С. 15.

Заморока Т. Фехтувальниці Галина Пундик і Ольга Жовнір стали героями // Всім. – 2009. – 11 берез. – С. 15.

Флентін В. Подільські шаблісти на висоті // Проскурів. – 2009. – 12 берез. – С. 13.

Яворський І. Подільські фехтувальниці – серед найкращих // Всім. – 2009. – 9 квіт. – С. 23.

Заморока Т. Золото – за українськими фехтувальницями // Всім. – 2009. – 29 квіт. – С. 11.

Ще одне «золото» Ольги Жовнір // Поділ. кур'єр. – 2009. – 30 квіт. – 6 трав. – С. 15.

Флентін В. Олімпійські чемпіонки // Проскурів. – 2009. – 23 лип. – С. 9.

Якби не фехтування, стала б медиком: олімп. чемпіонка з фехтування на шаблях Ольга Жовнір // Всім. – 2009. – 2 груд. – С. 13.

Нетішинські шаблісти підтвердили звання найкращих // Всім. – 2010. – 13 жовт. – С. 14.

Шабля в жіночих руках // Поділ. кур'єр. – 2011. – 21 лип. – С. 9.

Флентін В. Ольга Жовнір – серед сильніших «Мушкетерок» світу // Проскурів. – 2012. – 23 лют. – С. 14.

Мерлені (Микульчин) Ірина Олексіївна
(Бронзова призерка ХХІХ Олімпійських ігор)
Див. С. 28.

Пундик Галина Василівна

(7. 11. 1987 р., с. Чотирбоки, Шепетівський район, Хмельницька область) – фехтувальниця.

Навчаючись в Нетішинській ЗОШ № 1 з 10 років почала займатися фехтуванням на шаблях в групі В. Штурбабіна в місцевій КДЮСШ.

Випускниця Хмельницького національного університету (2011 р.).

В збірній команді України з 2004 року.

Представниця Центрального спортивного клубу Збройних Сил України (військовослужбовець) та ФСТ «Україна».

Виступає за Хмельницьку область та м. Київ.

Золоту медаль Г. Пундик виборола на пекінській Олімпіаді в командному фехтуванні на шаблях разом із Ольгою Харлан, Оленою Хомровою та Ольга Жовнір.

Мешкає у м. Нетішині.

Тренер: Валерій, Ольга та Вадим Штурбабіни.

Досягнення:

заслужений майстер спорту;

в команді:

чемпіонка XXIX Олімпійських ігор (2008 р.);

чемпіонати світу: 2009 – золото, 2007, 2010, 2011, 2012 – срібло;

чемпіонати Європи: 2009-2010 – золото; 2008, 2011, 2012 – срібло; 2007 – бронза; 2009, 2011 – бронза;

індивідуальне змагання:

чемпіонати Європи (2009, 2011 рр. – бронза);

багаторазова переможниця і призерка чемпіонатів світу, Європи серед юніорок, України серед дорослих..

Нагороди:

орден «За заслуги» III ступеня (2008 р.);

почесна громадянка м. Нетішина.

Література

Танець із шаблями для зухвалих дівчат // Зірки олімпійського спорту України: 1994-2008. – К., 2011. – С. 154-155.

Олімпійські чемпіонки Пекіна – шаблести з Нетішина // Фортеця. – 2008. – 21 серп. – С. 20.

Шевчук І. Золоті наші дівчата // Поділ. кур'єр. – 2008. – 21-27 серп. – С. 15.

Заморока Т. Фехтувальниці Галина Пундик і Ольга Жовнір стали героями // Всім. – 2009. – 11 берез. – С. 15.

Флентін В. Подільські шаблести на висоті // Проскурів. – 2009. – 12 берез. – С. 13.

Яворський І. Подільські фехтувальниці – серед найкращих // Всім. – 2009. – 9 квіт. – С. 23.

Флентін В. Олімпійські чемпіонки // Проскурів. – 2009. – 23 лип. – С. 9.

Нетішинські шаблести підтвердили звання найкращих // Всім. – 2010. – 13 жовт. – С. 14.

Галина Пундик: тепер є злість і бажання повернутися на вершину / розмову з фехтувальницею, олімп. чемпіонкою записав П. Троць // Україна молода. – 2010. – 19 листоп. – С. 23.

Тополенко М. Галина Пундик – одна з легендарної четвірки // Поділ. кур'єр. – 2010. – 25 листоп. – С. 9.

Шабля в жіночих руках // Поділ. кур'єр. – 2011. – 21 лип. – С. 9.

Чорний В. Браво, Галино! // Поділ. вісті. – 2011. – 18 жовт.

Стаднік Андрій Володимирович

(15.04.1982 р., смт. Вінківці, Хмельницька область) – вільна боротьба.

Закінчив Українську академію друккарства (м. Львів), магістратуру факультету фізичної культури Кам'янець-Подільського університету (2012).

Боротьбою почав займатися в десятирічному віці у Вінковоцькій ДЮСШ і після переїзду до міста Хмельницького навчався в ЗОШ № 27. На свої перші

міжнародні змагання (чемпіонат світу серед кадетів) Андрій поїхав у 17-річному віці (1999 р.).

Виступає за ФСТ «Спартак», «Динамо», представляє Хмельницьку та Львівську області.

Тренери: Володимир Стаднік, Віктор Первачук.

Досягнення:

заслужений майстер спорту;

срібний призер XXIX Олімпійських ігор (2008 р.);

бронзовий призер чемпіонату світу (2006 р.);

володар кубку світу (2005 р.);

чемпіонати Європи (2009 р. – I місце, 2005 р. – III місце);

чемпіон Європи серед молоді (2002 р.);

багаторазовий переможець та призер всеукраїнських та міжнародних змагань.

Нагороди:

орден «За мужність» III ступеня (2008 р.).

Література

Завальнюк О. М. Кам'янець-Подільський університет імені Івана Огієнка у добу незалежної України / О.М. Завальнюк, О.Б. Комарницький. – Кам'янець-Поділ., 2008. – 746 с.

Про Стадніка А. – С. 259, 261, 267, 340, 620, 623, 626, 628, 632, 687.

«Знову рвуся в бій!» // Зірки олімпійського спорту України: 1994-2008. – К., 2011. – С 174-175.

Паламарчук В. Стаднік здобув «бронзу» [на гран-прі «Івана Яригіна» який проходив у Красноярську. Росія] // Всім. – 2010. – 10 лют. – С. 15.

Стаднік – «золотий», Олійник – «бронзовий» // Проскурів. – 2011. – 9 черв. – С. 12.

XIII □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□ **2008** □.

Пекін (Китай) з 6 по 17 вересня

Антонюк Володимир Петрович
(Чемпіон XIII літніх Паралімпійських ігор з футболу)
Див. С. 31.

Девлиш Олександр Васильович

(2.11.1986 р. с. Заставці, Старосинявський район, Хмельницька область), футболіст – гравець команд з наслідками дитячого церебрального паралічу.

Закінчив фізико-математичний факультет Кам'янець-Подільського національного університету імені І. Огієнка.

Футболом займається з дитинства, але систематично і цілеспрямовано розпочав заняття з 2003 р. у студентській команді.

З 2004 р. – гравець Паралімпійської збірної команди України, півзахисник, учасник двох літніх Паралімпійських ігор. Зараз працює в ЗОШ № 24 м. Хмельницького. Представляє Хмельницький регіональний центр «Інваспорт».

Тренери: Олександр Петров, Василь Коробчук.

Досягнення:

майстер спорту України міжнародного класу з футболу;
чемпіон XIII літніх Паралімпійських ігор (2008 р.);
срібний призер XXX літніх Паралімпійських ігор (2012 р.);
чемпіонати світу (2007 р. – III місце, 2011 р. – III місце);
всесвітні спортивні ігри серед спортсменів з ДЦП (2006 – II місце, 2010 – III місце);
чемпіон Європи (2006, 2010 рр.);
чемпіон України (2008 р.);
володар Кубка Хмельницької області (2008 р.).

Нагороди:

орден «За заслуги» III (2008 р.) та II ступенів (2012 р.);

*почесна Грамота Кабінету Міністрів України (2008 р.);
відзнака міської ради міста Кам'янець-Подільського «Честь і
шана» (2008 р.).*

Література

Завальнюк О. М. Кам'янець-Подільський університет імені Івана Огієнка у добу незалежної України / О. М. Завальнюк, О. Б. Комарніцький. – Кам'янець-Поділ., 2008. – 746 с.

Про Девлиша О. – С. 259, 264, 267, 340, 356, 376, 626, 630, 632, 661, 665, 688, 690, 695.

Куценко Є. Привезли до Кам'янця золото // Подолянин. – 2008. – 15 верес.

Мазурик О. Футбол. Паралімпіада // Фортеця. – 2008. – 25 верес.

Дубінська Н. Їх вітала Піднебесна // Край Кам'янецький. – 2008. – 26 верес.

Куценко Є. Так тримати, герої-земляки // Подолянин. – 2008. – 26 верес.

Гайдамашко В. Наші золоті паралімпійці // Кам'янець-Поділ. вісн. – 2008. – 3 жовт. – С. 8.

Стойко О. П'ятеро наших поїхали на Паралімпійські ігри // Всім. – 2012. – 29 серп. – С. 6.

Стойко О. У паралімпійців – срібло // Всім. – 2012. – 12 верес. – С. 14.

Паралімпіада – 2012: медалісти збірної України: наші спортсмени встановили 60 рекордів: 16 паралімпійських, 12 світових, 32 європейських [в т. ч. з Хмельниччини] // Уряд. кур'єр. – 2012. – 18 верес. – С. 8.

Дудко Тарас

(Чемпіон XIII літніх Паралімпійських ігор з футболу)

Див. С. 32.

Пономарьов Денис Валерійович

(Чемпіон XIII літніх Паралімпійських ігор з футболу)

Див. С. 34.

I □□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□ 2010
□□□□

Сінгапур з 14 по 26 серпня

Черниш Віктор Дмитрович

(23. 05. 1993 р., м Старокостянтинів, Хмельницька область) – легкоатлет.

До занять легкою атлетикою долучився в 2007 році, навчаючись в місцевій ЗОШ № 5. Спортивне сходження розпочав в Старокостянтинівській ДЮСШ.

Найкращий результат в стрибках у висоту 2 м. 19 см.

Студент Львівського державного університету фізичної культури. Представляє Львівську та Хмельницьку області.

Тренер: Володимир Гоняк.

Досягнення:

майстер спорту України з легкої атлетики;

бронзовий призер I Літніх Юнацьких Олімпійських ігор (2010 р. – Сінгапур – 2 м. 17 см.);

чемпіонат Європи серед юніорів (2011 – Таллінн, 6 місце – 2 м. 19 см.);

бронзовий призер європейських відбірних змагань на юнацьку Олімпіаду (2010 р. – Москва – 2 м. 08 см.);

бронзовий призер чемпіонату України серед молоді (2011 р. – Вінниця – 2 м. 10 см.);

срібний призер чемпіонату України серед юніорів в приміщенні (2011 р. – Суми – 2 м. 10 см.);

чемпіон України серед юнаків (2010 р. – Ялта – 2 м. 08 см.).

Література

Флентін В. Рівняння – на стрибунів // Поділ. кур’єр. – 2010. – 29 квіт. – С. 9.

Гостинна Д. Відрядили – гідно, тепер чекатимемо з перемогою // Поділ. вісті. – 2010. – 29 лип.

Флентін В. Стрибнув на «бронзу» // Поділ. кур’єр. – 2010. – 26 серп. – С. 9.

Молоді та перспективні: 10 кращих юніорів області 2010 року // Поділ. кур’єр. – 2011. – 27 січ. – С. 9.

XI □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ **2011** □.

Трабзон (Туреччина) з 23 по 30 липня

Бех Марина Олександрівна

(18. 07. 1995 р., с. Морозів, Дунаєвецький район, Хмельницька область) – легкоатлетка.

Навчалася у Хмельницькій ЗОШ № 21. З січня 2007 року займається спортом у відділенні легкої атлетики Обласного центру фізичного виховання учнівської молоді.

Світовий лідер літнього сезону 2011 р. у стрибках в довжину (6 м. 47 см.) серед дівчат 1994 року народження і молодших, що є також рекордом області серед жінок. Крім того вона володіє рекордами Хмельниччини серед жінок в стрибках у довжину в приміщенні – 6 м. 34 см., а також в бігу на 200 м. – 25, 30 секунд (в приміщенні).

Наймолодша легкоатлетка області, якій в 15 років 5 місяців 3 дні підкорився норматив майстра спорту. З 2010 р. входить до юнацької та юніорської збірної України з легкої атлетики.

Проживає у м. Хмельницькому, навчається на факультеті фізвиховання Кам’янець-Подільського національного університету.

Тренер: Вадим Крушинський.

Досягнення:
майстер спорту України;

*чемпіонка XI Європейського юнацького олімпійського фестивалю (2011 р.);
чемпіонат світу серед юніорів (2012 – VIII);
чемпіонат світу серед юнаків та дівчат (2011 – V);
багаторазова переможниця чемпіонатів України та міжнародних змагань серед дівчат і юніорок (2009 – 2012 рр.).*

Нагороди:
нагрудний знак Міністерства освіти і науки, молоді та спорту «Гордість і надія України» (2011 р.).

Література

Флентін В. Із Бреста – з нагородами // Поділ. кур'єр. – 2010. – 9 груд. – С. 9.

Цимбалюк О. Марина Бех: «Спорт – це постійна боротьба за життя і слабким тут не місце...» // Проскурів. – 2011. – 10 лют. – С. 13.

Флентін В. Нагороди з Білорусі // Поділ. кур'єр. – 2011. – 10 берез. – С. 9.

Флентін В. Дуель виграла Марина // Поділ. кур'єр. – 2011. – 23 черв. – С. 9.

Цимбалюк О. Бех і Сідорська поїдуть на чемпіонат світу // Проскурів. – 2011. – 30 черв. – С. 9.

Флентін В. Тріумф у Туреччині // Поділ. кур'єр. – 2011. – 4 серп. – С. 15.

За вагомі успіхи // Поділ. кур'єр. – 2011. – 1 верес. – С. 5.

Флентін В. Перемога Мирини Бех // Проскурів. – 2012. – 31 трав. – С. 8.

Гординський В. «Підготовку не форсуємо»: Марина Бех знову підтвердила свою майстерність у стрибках у довжину // Поділля. – 2012. – 7 черв. – С. 15.

Холод В. «Травма вносить свої корективи»: Марина Бех стала бронзовою призеркою на чемпіонаті України серед молоді, але нагорода не потішила ні її, ні тренера // Поділля. – 2012. – 21 черв. – С. 15.

Савицький Антон В'ячеславович

(18. 10. 1995 р., м. Львів) – дзюдоїст.

Дзюдо почав займатися в Хмельницькій ДЮСШ «Динамо» з 2002 р. під час навчання в ЗОШ № 12.

З 2010 р. навчається в Республіканському вищому училищі фізичної культури (м. Київ). Представляє м. Київ і Хмельницьку область, виступає в ваговій категорії 90 кг.

Тренери: Оксана Пилипчук, Анна Каштанова.

Досягнення:

майстер спорту з дзюдо;

чемпіон XI Європейського юнацького олімпійського фестивалю (2011 р.);

бронзовий призер етапів Кубка Європи серед юнаків 2011 року (Київ (Україна) та Ширк (Польща);

переможець міжнародного турніру в Казахстані серед юнаків;

переможець четвертих Всеукраїнських ігор школярів (2012 р.).

Нагороди:

нагрудний знак Міністерства освіти і науки, молоді та спорту «Гордість і надія України» (2011 р.).

Література

Антон Савицький: «Чемпіонами з-під палиці не стають...» / розмову вела О. Цимбалюк // Проскурів. – 2012. – 14 черв. – С. 8.

Сідорська Олена Володимирівна

(30. 07. 1994 р., м. Полонне) – легкоатлетка.

Під час навчання в Полонській ЗОШ № 3 долучилася до занять легкою атлетикою в місцевій ДЮСШ в 11 років.

З 2010 р. навчається у Донецькому вищому училищі олімпійського резерву ім. Сергія Бубки. З 2010 р. входить до юнацької та юніорської збірної України з легкої атлетики, виступає за Донецьку і Хмельницьку області, приймала участь у чемпіонатах світу серед юнаків та дівчат (2011 р., м. Лілль (Франція) та серед юніорів (2012 р., м. Барселона (Іспанія).

Тренери: Володимир Ліщук, Костянтин Степанцов.

Досягнення:

майстер спорту України з легкої атлетики;

переможниця XI Європейського юнацького олімпійського фестивалю (2011 р.);

срібний призер чемпіонату України в приміщенні в бігу на 800 м серед жінок (2012 р.);

рекордсменка України серед юніорок в бігу на 800 м в приміщенні (2 хв. 03,73 сек.) (2012 р.);

рекордсменка Хмельницької області в бігу на 400 м, на 800 м та в естафеті 4 по 400 м серед жінок;

переможниця чемпіонату України серед юніорів на вище вказаних дистанціях (2011-2012 рр.);

переможниця (2011 р.) та бронзовий призер (2009 р.) чемпіонатів України серед дівчат з бігу на 800 м;

переможниця та призерка чемпіонатів України з легкоатлетичного кросу серед кадеток, дівчат на дистанціях 1, 2 км.

Нагороди:

нагрудний знак Міністерства освіти і науки, молоді та спорту «Гордість і надія України» (2011 р.).

Література

почесна грамота Кабінету міністрів України.

Література

Олександр Гвоздик: «Я був налаштований боксувати у фіналі» // Олімп. арена. – 2012. – № 8. – С. 79-80.

Бондар А. Дві медалі, шість учасників // Газ. Поділля. – 2012. – 16 серп. – С 1, 14.

Цимбалюк О. Гвоздик – третій, Мерлені – ні з чим // Проскурів. – 2012. – 16 серп. – С. 8.

Флентін В. Відгомін Лондона // Проскурів. – 2012. – 8 листоп. – С. 8.

Торохтій Олексій Павлович

(22. 05. 1986 р., м. Зугрес, Донецька область) – важкоатлет.

Закінчив Національний аерокосмічний університет ім. М. Жуковського (м. Харків, 2010 р.).

Важкою атлетикою почав займатися за місцем народження, потім вдосконалювався у цьому виді спорту в Харківському вищому училищі фізичної культури. Виступає в ваговій категорії до 105 кг, найкращий результат у двоборстві 428 кг (ривок – 198 кг, поштовх – 230 кг.). Учасник двох Олімпійських ігор.

Представляє ФСТ «Динамо» та «Україна,» Харківську та Хмельницьку (з 2011 р.) області.

Тренери: Володимир Руденко, Валерій Нікулін, Михайло Мацьоха.

Досягнення:

Заслужений майстер спорту;

чемпіон XXX Олімпійських ігор (2012 р.);

учасник XXIX Олімпійських ігор (2008 р., 11 місце);

бронзовий призер чемпіонату світу (2011 р.);

*переможець Кубка світу (2011р.);
призер чемпіонатів Європи (2009 р. – 2 місце, 2010 р. –
3 місце);
срібний призер чемпіонату Європи серед юніорів (2006 р.);
багаторазовий чемпіон України.*

Нагороди:

*орден за заслуги III ступеня (2012 р.);
почесна грамота Кабінету міністрів України (2012 р.).*

Література

Золота проба останньої спроби [О. Торохтія у XXX Олімп. іграх] // Олімп. арена. – 2012. – № 8. – С. 30-33.

Алексей Торохтий, олимпийский чемпион в тяжелой атлетике: «В 2008-м хотел уходить из спорта, но передумал» // Аргументы и факты. – 2012. – 8-14 авг. – С. 24.

Олексій Торохтій – олімпійський чемпіон: вітання голови облдержадмін. В. Ядухи важкоатлету // Поділ. вісті. – 2012. – 9 серп. – С. 1.

Холод В. Браво, Олексію, браво, Михайле Марковичу: важкоатлет Олексій Торохтій став олімп. чемпіоном // Газ. Поділля. – 2012. – 9 серп. – С. 1.

Українці – чемпіони та призери XXX олімпіади [в т. ч. золото у О. Торохтія важкоатлета від Хмельниччини] // Уряд. кур'єр. – 2012. – 14 серп. – С. 5.

Бондар А. Дві медалі, шість учасників // Газ. Поділля. – 2012. – 16 серп. – С. 1, 14.

Флентін В. Відгомін Лондона // Проскурів. – 2012. – 8 листоп. – С. 8.

XIV □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□ 2012 □.

Лондон (Англія) з 29 серпня по 9 вересня

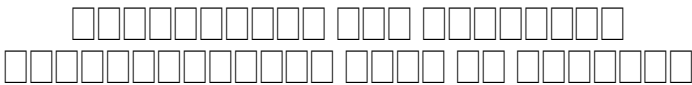
Антонюк Володимир Петрович
(Срібний призер XIV Паралімпійських ігор з футболу)
Див. – С. 31.

Девлиш Олександр Васильович
(Срібний призер XIV Паралімпійських ігор з футболу)
Див. – С. 42.

Дудко Тарас
(срібний призер XI Паралімпійських ігор)
Див. – С. 32.

Пономарьов Денис Валерійович
(Срібний призер XIV паралімпійських ігор з футболу)
Див. – С. 34.

Трушев Віталій Євгенович
(Срібний призер XIV паралімпійських ігор з футболу)
Див. – С. 35.

Шелуха Ю. Олимпийцы Украины / Ю. Шелуха. – К., 1979. – 113 с.

Цердя К. Олімпійці [легкоатлети з Хмельниччини] // Рад. Поділля. – 1974. – 18 трав.

Костін Є. Гідні традиції – множити: [світові зірки спорту з Хмельниччини] // Поділ. вісті. – 1996. – 13 верес.

Костін Є. Подільський спорт живе і виживає: [про олімп. чемпіонів] // Поділля-спорт. – 1998. – 18 верес.

Дияк М. Сприяють усі: [про здобутки Хмельничан-олімпійців] // Поділ. кур'єр. – 2000. – 6 лип. – С. 12.

Флентін В. Спортсмени-олімпійці – вихідці з Хмельниччини. // Поділ. вісті. – 2004. – 6, 10 серп.

Разуваєв В. Спортивні обрії Хмельниччини: [про учасників олімп. ігор у Афінах] // Проскурів. – 2004. – 12 серп.

Флентін В. Хмельницькі спортсмени поповнюють українську скарбничку Олімпійських ігор // Проскурів. – 2008. – 21 серп. – С. 14.

Флентін В. Жінки Хмельниччини в олімпійському русі // Проскурів. – 2009. – 16 квіт. – С. 15.

Віхтюк С. 100 років спорту на Поділлі // Летичів. газ. – 2009. – 24 квіт. – С. 7.

Відзначили кращих: [про вручення обл. премії у сфері фіз. культури і спорту олімп. чемпіонів з Хмельниччини] // Поділ. кур'єр. – 2010. – 14 січ. – С. 9.

Вершини долають сильніші: [про десять кращих спортсменів Хмельниччини з олімп. видів спорту] // Поділ. кур'єр. – 2011. – 6 січ. – С. 9.

Флентін В. Чемпіони легкоатлетичних метань [з Хмельниччини] // Поділ. кур'єр. – 2011. – 31 берез. – С. 9.

Флентін В. Олімпійський літопис Хмельниччини // Поділ. кур'єр. – 2011. – 15 верес. – С. 15.

Єсюнін С. Олімпійський вогонь на Хмельниччині // Поділля. – 2012. – 26 лип. – С. 13.

Показчик персоналій

Антонюк В. П. 31
Бех М. О. 45
Боднар І. А. 26
Бондарчук А. П. 5
Гвоздик О. С. 49
Готфрід Д. Р. 23
Девлиш О. В. 42
Дудко Т. 32
Жовнір О. Б. 37
Зазіров З. Д. 25
Заспа Л. Л. 27
Захарова Г. П. 12
Капличний В. О. 7
Кіркевич М. П. 13
Мельник Ф. Г. 8

Мерлені І. О. 28
Нагорний С. В. 14
Пономарьов Д. В. 34
Порадник Л. К. 16
Пундик Г. В. 39
Савицький А. В. 47
Сідорська О. В. 48
Стаднік А. В. 40
Таймазов Т. Б. 22
Ткаченко Н. В. 19
Торохтій О. П. 50
Трушев В. Є. 35
Турчина З. М. 18
Філатов Ю. М. 10
Черниш В. Д. 44

Зміст

Передмова	3
XX Олімпійські ігри 1972 р.....	5
XXI Олімпійські ігри 1976 р.....	11
XXII Олімпійські ігри 1980 р.....	19
XXIV Олімпійські ігри 1988 р.....	21
XXV Олімпійські ігри 1992 р.....	21
XXVI Олімпійські ігри 1996 р.....	23
XI літні Паралімпійські ігри 2000 р.....	26
XXVIII Олімпійські ігри 2004 р.....	27
XII літні Паралімпійські ігри 2004 р.....	31
XXIX Олімпійські ігри 2008 р.....	37
XIII літні Паралімпійські ігри 2008 р.....	42
I літні Юнацькі Олімпійські ігри 2010 р.....	44
XI Європейський юнацький олімпійський фестиваль 2011 р.....	45
XXX Олімпійські ігри 2012 р.....	49
XIV літні Паралімпійські ігри 2012 р.....	52
Література про розвиток олімпійського руху на Поділлі	52
Показчик персоналій.....	54

Хмельничани – призери олімпійських ігор

Бібліографічний покажчик

Відповідальний за випуск:

Флентін В.В.

Редагування:

Синиця Н.М., Маковська В.В., Флентін В.В., Марчак Т.Ф.

Комп'ютерний набір, опрацювання:

Грицишина О. О., Дорош В.Ю.

Підписано до друку 11. 12. 2012 р. Формат 60x84/16

Папір цифровий. Гарнітура Times New Roman.

Наклад 1000 прим.

Віддруковано з готового оригінал-макета ФОП Заколотним М.І.

м. Хмельницький, вул. Соборна, 55. Тел. (0382)777-717

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 3770 від 28.01.2010